

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci
žalobce:

E. S., narozen ...

státní příslušnost Íránská islámská republika

bytem O., B. Č. 978/19

zastoupeného Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem sídlem 738 01
Frýdek-Místek, Farní 19

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019 č. j. OAM-777/ZA-ZA11-K10-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019 č. j. OAM-777/ZA-ZA11-K10-2018 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení částku 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení

uvedeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný pochybil, neboť nezohlednil skutečnosti hovořící v jeho prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Konstatoval, že žalovaný mu neudělil mezinárodní ochranu zejména proto, že jeho azylový příběh považoval za nevěrohodný. Samotný přístup ke křesťanství pak žalovaný nehodnotil vůbec, a to s odkazem na již dříve znevěrohodnocenou výpověď a následně také pro domnělou účelovost konverze. Žalobce zdůraznil, že se stal křesťanem již v Íránu. Vzhledem k tomu, že v zemi jeho původu nemohlo dojít k řádnému křtu, přijal křest až na území České republiky. K víře nepřistoupil účelově, nýbrž na základě hlubokého vnitřního přesvědčení. Pokud žalovaný uvedl, že v některých státech Evropské unie dochází k účelovým křtům, pak není možné tuto skutečnost interpretovat jako obecný závěr. Zdůraznil, že byl již v zemi svého původu přesvědčen o konverzi, a to i přesto, že takové jednání je v Íránu trestné a hrozí za něj trest smrti. Co se týče křtu v Církvi Bratrské, Dolní Suchá, je vzhledem k náročné přípravě na jeho přijetí a ke kvalitám místních duchovních prakticky vyloučeno, aby byla pokřtěna osoba, která o křesťanskou víru nejeví zájem. Jeho opravdové vnitřní přesvědčení může dosvědčit také pan R. J., který je s ním v pravidelném kontaktu a v křesťanství jej dále doprovází a vzdělává.

2. Žalobce dále namítal k tvrzením nekonzistentnosti jeho výpovědi, že ani samotné rozhodnutí žalovaného neodkazuje na takové nesrovnalosti, které by mohly vést k závěru, že jeho výpověď byla nekonzistentní. Dle žalobce drobné odchylky jednotlivých výpovědí lze vysvětlit naprosto racionálně. Již ze samotného rozhodnutí je zřejmé, že odlišnost jednotlivých výpovědí může být způsobena podstatou věci, tj. rozdílností jazyka, kultury, vzdělání žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce zdůraznil, že je pro něj mnohdy velmi obtížné zvládat překlady do perštiny. Samotné rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve svém textu odkazuje na několik překladatelských problémů (kde se žalobce po útěku z nemocnice skrýval, zda to byla zahrada, vila, sad či něco jiného). Za zanedbatelnou nekonzistentnost lze dle jeho názoru označit rozpor mezi výpověďmi ohledně zabavených předmětů z bytu. Zda se jednalo o jednu kopírku či několik tiskáren, nemá pro celkový obraz o jeho persekuci velký význam. Dále poukázal na to, že v Íránu je používán jiný kalendář, než v Evropě. Základním rozdílem je skutečnost, že zatímco zde je momentálně 21. století, v Íránu se blíží ke konci století 14. Rok v Íránu začíná v březnu a názvy jednotlivých měsíců tudíž absolutně neodpovídají evropské praxi. Má problém se v tomto orientovat. Bez potřebného přepočtu není schopen říci přesné datum, a to ani za předpokladu, že si jej přesně pamatuje. Poukázal-li žalovaný také na to, že mu byl nepochopitelně vydán cestovní pas až po začátku trestního stíhání, žalobce k tomu uvedl, že vždy správním orgánům vysvětlil, že po ukončení vojenské přípravy si jej s potřebným dokladem vyzvedl, přičemž první pas je vydáván pouze na 5 let a následně se pouze prodlužuje na 10 let. Žalobce dále uvedl, že neshledává nekonzistentnost své výpovědi ohledně razie ve svém bytě. Žalovaný tuto skutečnost bezdůvodně považoval za nepravdivou.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgán de facto po něm požadoval, aby on sám důkladně prokázal vlastní nárok na mezinárodní ochranu, a to i přesto, že důkazní břemeno se má mezi žadatelem a správním orgánem rozdělit, a to ku prospěchu žadatele, který je ve výrazně slabším postavení. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nezodůvodnil a neprokázal, že by mu v Íránu skutečně nehrozilo vykonání trestu smrti, jakožto křesťanskému konvertitovi. Byť je z dokazování prokázáno, že počet vykonání trestu smrti se dlouhodobě snižuje, zejména pak ve vztahu k trestnému činu konverze, není možné

jednoznačně vyloučit, že tento postup bude pokračovat také po jeho návratu. Nelze také vyloučit, že popravky konvertitů jsou velmi dobře utajené, stejně jako nelze vyloučit, že by trestu smrti ušetřen nebyl. Alarmující standard íránských věznic, detencí a celkově chování ozbrojených složek, ostatně také musel být obsahem důkazních materiálů žalovaného. Rovněž skutečnost, že je odsouzen za trestný čin nevylučuje, že by jeho trest spočíval v sice mírnějším výkonu, ovšem i tak by se jednalo o trest nehumánní, degradující či ponižující. Touto skutečností se žalovaný vůbec nezabýval. Stejně tak se důsledně nezabýval situací navrátilých se odsouzených. Samotná skutečnost, že mu byla při výslechu vážně poraněna noha, a to tak že poranění vyžadovalo operaci a následně asi měsíc léčení, svědčí o agresivním jednání íránských ozbrojených složek. Poukázal také na to, že v evangelizační činnosti je aktivní na instagramu, kde sdílí náboženské příspěvky. Tuto činnost lze označit za veřejné projevy víry. Z dostupných zdrojů o lidských právech v Íránu je zřejmé, že sociální sítě jsou střeženy a „excesy“ ve smyslu napodobování západní kultury jsou považovány za trestný čin, tzv. „corruption on earth“. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že žalovanému opakovaně sdělil, že je pro něj velmi náročné, ne-li nemožné dodat k prokázání svého nároku příslušné rozhodnutí prokazující jeho odsouzení k smrti vydané íránským soudem. Zejména proto, že nechce ohrozit své rodiče, ani sebe. Správnímu orgánu dodal toliko dokumenty prokazující jeho křest. Namítal, že dostatečně neporozuměl informaci o možnosti prokázat svá tvrzení dalšími důkazními materiály. Nebyl poučen o tom, že by si měl na podporu svého tvrzení opatřit např. lékařskou zprávu ohledně stavu jeho zraněného kolene. V žalobě žalobce odkázal také na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je ta skutečnost, že konvertoval ke křesťanství a hrozí mu v zemi původu uložení trestu smrti, ke kterému byl v nepřítomnosti odsouzen. Dle žalovaného žalobce byl v průběhu správního řízení dostatečně poučen o jeho právech a povinnostech, a pokud chtěl doložit další materiály, byl k tomu vyzván ve stanovené lhůtě. Byl také poučen o povinnosti podávat úplné a pravdivé informace. S pohovorem souhlasil, protokol podepsal. Současně byl také seznámen dle zákonných norem s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný vyslovil názor, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a postupoval v souladu s právními normami. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu v případě žalobce shledány nebyly. Žalovaný odkázal na obsáhlé zdůvodnění napadeného rozhodnutí a také na zákon o azylu a ustálenou a vnitřně jednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dle žalovaného výpověď žalobce neobsahovala jen drobné nesrovnalosti s ohledem na kulturní odlišnosti. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 71/2019 z 28. 6. 2019, z něhož citoval. Co se týče íránských křesťanských konvertitů, pak k této problematice v podobném případě byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 102/2019 ze 17. 6. 2019, v němž se uvádí, že kromě zjišťování toho, zda žadatel byl v zemi původu pronásledován, je nutno přihlížet i k odůvodněným obavám z pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do vlasti, tedy zda existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování z důvodu jeho konverze ke křesťanství a praktikování křesťanské víry v zemi původu v budoucnu. Dle mínění žalovaného tomuto judikatornímu názoru zcela vyhověl a dospěl k závěru po posouzení výpovědi žalobce na podkladě informací o zemi původu, že jednak jeho přdestřené obavy z pronásledování jsou nevěrohodné a

nedokládají pronásledování dle taxativně vymezených důvodů zákona o azylu, a jednak že ani do budoucnosti nelze prospektivně a přiměřeně dojít k závěru, že by mu hrozilo mučení či trest smrti v návaznosti na výše uvedené, tedy vážná újma dle § 14a zákona o azylu, i v této souvislosti žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V závěru žalovaný zopakoval, že jeho rozhodnutí je odůvodněno v dostatečném rozsahu, k závěrům obsaženým v rozhodnutí dospěl na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl. Správní rozhodnutí je dostatečně individualizováno a je přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vadami vytýkanými mu žalobcem.

5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, vycházel přitom z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že je nutno rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací žalovanému k dalšímu řízení.
6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 9. 2018. V žádosti a v rámci poskytnutí údajů k této žádosti a v pohovorech žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Íránské islámské republiky, perské národnosti, křesťanského vyznání protestanského směru, je svobodný a bezdětný. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani nebyl jinak politicky aktivní. K popisu průběhu své cesty z vlasti do České republiky sdělil, že jeho otec zkontaktoval převaděče, který pro něho a sebe koupil letenky a vyřídil vízum. Z Teheránu s ním letěl 6. nebo 7. 8. 2018 do Moskvy a tam přisedli na letadlo do České republiky. Převaděč mu pak řekl, ať si koupí letenku z Prahy do Norska a odtud měl letět do Kanady. Do Norska se dostali 8. nebo 9. 8. 2018. V Norsku mu pak převaděč ukázal izraelský doklad, v němž byla fotka muže podobného žalobci a požádal jej o platbu 50 000 000 tumanů. Žalobce požadovanou částku uhradil. Převaděč pak zničil jeho pas a utekl. V Norsku pak žalobce zadržela policie a měsíc byl ve vazbě. Následně pak byl deportován v září roku 2018 do České republiky. O udělení mezinárodní ochrany žádal v Norsku v roce 2018. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu konverze ke křesťanství, čímž se jeho život v Íránu ocitl v nebezpečí. V rámci pohovoru žalobce upřesnil, že byl dříve muslim. S křesťanstvím se seznámil někdy v dubnu roku 2017 přes muže, který jej žádal, aby mu pronajal byt. Všiml si, že v bytě dotýčný pořádal shromáždění a byl to takový neoficiální „kostel“. Ke křesťanství konvertoval 4 měsíce po seznámení s tímto mužem, tj. v srpnu 2017. Setkání v bytě se konala každou neděli a někdy navíc i během týdne, a to od dubna do srpna 2017. Měli videokonference, při kterých hovořil pastor S. R., který je informoval o křesťanství. Učil je, jak se modlit, o Ježíši Kristovi a jaký účel mají kostely. Při těchto setkáních byl zprvu přítomen jen jeho nájemník, jeho přítelkyně a dva další lidé. Postupem doby jich bylo více. Naposledy to byli 4 muži a 4 ženy. V Íránu je zakázáno získat bibli. Je to obtížné, a tak si ji mezi sebou po částech tiskli. Každý z nich měl nějakou její část. Vytvořili si také dřevěný kříž. Křesťanem se stal postupně skrze činy, které popsal. Na dotaz, co ho konkrétně ke konverzi vedlo, odpověděl, že když toho pastora a svého nájemníka poslouchal a obeznámil se s křesťanstvím, lákalo ho přijmout je. Veřejně nešířil, že konvertoval, pouze mezi přáteli. Sdělil to i rodině. Žalobce rovněž zmínil, že asi 4 měsíce po jeho konverzi přišli do bytu příslušníci policie a Ministerstva informační služby. Tehdy v bytě bylo přítomno asi 8 lidí, tedy kromě žalobce ještě jeho přátelé. Policie vtrhla do bytu v okamžiku, kdy s přáteli seděli a modlili se. Žalobce uvedl, že rozbil okno, aby umožnil ženám utéci. On sám pak

byl odvezen do věznice, kde jej mučili. Chtěli po něm, aby udal kamarády a známé, kteří utekli. Také se jej tázali, proč konvertoval. Žalobce rovněž popisoval, jakým způsobem se mu podařilo utéci z nemocnice, kde byl strážníkem. Tvrdil, že ve věznici byl asi 4 měsíce od srpna do prosince 2017, popisoval, jak jej během výslechu, který se týkal jeho konverze ke křesťanství, bili obuškem, až mu zlomili kost na noze. Z nemocnice se mu podařilo utéci v lednu roku 2018. Žalobce uvedl kde, a jak se skrýval do doby, než odletěl z Íránu. Jeho trestní stíhání začalo až poté, co byl na útěku. Bylo vedeno za konverzi ke křesťanství a za propagaci křesťanství. Co se stalo se zbytkem jeho osmičlenné skupiny, neví. Od zadržení s nimi nebyl v kontaktu, jeho byt byl podle rozhodnutí Ministerstva informační služby zapečetěn. Žalobce deklaroval, že může být v Íránu odsouzen v nepřítomnosti. Následně pak sdělil, že rozsudek již byl vynesena, informovali jej o tom jeho rodiče, jimž byl rozsudek doručen. Rozsudek jim byl doručen v době, kdy se již v Íránu nenacházel. Odsouzen byl k trestu smrti. Rozsudek v písemné podobě nemá k dispozici. Rozsudek je státním dokumentem, který nelze poslat poštou. Pokud by tak jeho rodiče učinili a zásilka by byla otevřena, bylo by to pro jeho rodiče nebezpečné. V zemi původu by se nemohl odstěhovat do jiné části Íránu a vyřešit tím své potíže, neboť státní orgány by jej našly. V případě návratu do vlasti se obává toho, že konvertoval ke křesťanství a v zemi původu mu hrozí trest smrti, ke kterému byl v nepřítomnosti odsouzen. Žalovaný se žalobce rovněž tázal znalostními otázkami na základy křesťanské vírouky. Správnímu orgánu doložil video ohledně jeho křtu a do spisu doložil fotografie. Sdělil, že křest protestantské církve proběhl 24. 3. 2019 v kostele v Havířově. Správní orgán žalobci rovněž ukázal fotografii pastora S. R. a tázal se jej, zda tuto osobu poznává. Žalobce odpověděl, že se jedná o pastora pana S. R., který momentálně zřejmě pobývá v USA. Řekl, že věděl o tom, že je konverze k jinému náboženství z islámu v Íránu nezákonná, ale přesto pro něho bylo důležitější stát se dobrým křesťanem. Jedním z důvodů, proč začal uvažovat o konverzi ke křesťanství, byl právě pan S., který jej hodně přesvědčil. Zaujalo ho protestantské křesťanství. Když přijel do Pobytového střediska Zastávka, navštěvoval tam kostel a mluvil s věřícími. Následně pak pokračoval v rozhovorech s věřícími v kostele po příjezdu do Pobytového střediska Havířov. V Horní Suché navštěvoval sezení s panem R. J. každý pátek ve středisku. Jinak každou neděli se konají setkání v kostele, kam dojíždí. Nyní se hlásí k protestantismu, konkrétně Církvi československé, kterou si vybral kvůli svobodě a také je pro něho důležité někam patřit. Žalobce vypovídal o své víře, sdělil mimo jiné, že v současnosti pravidelně chodí v neděli do kostela a pokud kostel nebo obec pořádá náboženské akce, zúčastňuje se jich. Má na instagramu účet, přes který šíří bibli v jazyce farsí a anglickém, hlavně ke svým známým v Íránu nebo v Evropě. Pokud by se vrátil domů, byl by na něm vykonán trest smrti. Víru by již šířit nemohl. Sdělil také, že v případě návratu do vlasti by se nemohl přidat k tamní registrované skupině křesťanů, protože tím, že byl muslimem, u úřadů by mu to neprošlo. V podrobnostech soud dále odkazuje na zjištění z pohovorů s žalobcem, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť tak korespondují s obsahem spisu a jsou správná.

7. Součástí správního spisu jsou pak i žalovaným shromážděné podklady o zemi původu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránu. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán – Nezákonné vycestování ze země, z února 2019, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán – Základní informace, včetně poskytovatelů ochrany a vnitřního přesídlení, ze září 2018, Informace OAMP: Bezpečnostní a politická informace v zemi, ze dne 30. 5.

2019, Informace Dánské imigrační služby: Domácí církve a konvertité, z dubna 2018, Zprávy Express: Muslimští žadatelé o azyl konvertují ke křesťanství, aby zabránili deportaci z Británie, ze dne 14. 6. 2016, Zprávy Washington Post: Zatímco se německá policie pokouší uprchlíky deportovat, církve se je snaží ochránit, ze dne 6. 9. 2017. Žalobce doložil správnímu orgánu křestní list vydaný Sborem Církve bratrské v Horní Suché ze dne 24. 3. 2019 a fotografie ohledně jeho přijetí do církve.

8. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude – li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Krajský soud zastává názor, že nebylo prokázáno, že by žalobce byl v zemi původu vystaven jednání, které by bylo možno označit za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu, dle něhož „pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí shodně s žalovaným také soud hodnotí tu část výpovědi žalobce ohledně údajné razie v jeho bytě v srpnu roku 2018, popis události po této razii, a jeho údajné zatčení a útěk z nemocnice, za nevěrohodnou. Protože soud se ztotožňuje s důvody, pro které žalovaný dospěl k nevěrohodnosti tvrzení žalobce v těchto částech jeho výpovědi, soud v podrobnostech na tyto závěry žalovaného odkazuje. Soud ovšem nesouhlasí s žalovaným, že celý jeho azylový příběh je nedůvěryhodný, tedy i ohledně samotné otázky jeho konverze ke křesťanství. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu má posuzování odůvodněných obav z pronásledování prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl. V rozsudku č. j. 1 Azs 227/2017-33 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí“. V rozsudku č. j. 7 Azs 162/2018-47 Nejvyšší správní soud pak uvedl, že „přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická“. Skutečnost, že minulé pronásledování je pouze indicií pro odůvodněné obavy z pronásledování do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou, plyne i z článku 4 odst. 4 Kvalifikační směrnice, dle níž „skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li

závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat“.

10. Žalobce setrvale uvádí, že v jeho případě vyplývá odůvodněný strach z pronásledování ze skutečnosti, že konvertoval ke křesťanství. Krajský soud považuje za minimálně předčasný závěr žalovaného, že nebylo prokázáno, že je možné žalobce považovat za skutečně autentického a praktikujícího křesťana, který by po svém případném návratu do vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu náboženství, resp. příslušnosti k určité sociální skupině, v tomto případě konvertitů a že žalobcem předložené listiny - fotografie z jeho křtu na území České republiky, video, křestní list vystavený mu Sborem Církve bratrské v Horní Suché svědčí toliko o tom, že u něho došlo k formálnímu přestupu k protestantismu. Krajský soud naopak zastává názor, že se žalovaný měl podrobně zabývat otázkou, zda se v případě žalobce jedná o věrohodnou konverzi ke křesťanství, že žalobce je autentickým, praktikujícím křesťanem a tuto skutečnost pak zvážit v kontextu § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z hlediska možného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v odůvodněném strachu z pronásledování na základě náboženství, jakkoli tyto důvody nastaly v převážné míře až poté, co žalobce opustil zemi původu. Z informací o zemi původu obsažených ve správním spise, konkrétně pak z Informace Dánské imigrační služby z dubna 2018 – Domácí církve a konvertité – plyne, že státní orgány perzekuuji v první řadě vůdce domácích církví a v druhé řadě členy a konvertity, státní orgány monitorují domácí církve, sledují sociální média a aktivity na internetu, řadoví členové domácích církví také riskují zatčení, řadovým členům domácí církve hrozí, že budou pravidelně předvoláváni na výslech, neboť státní orgány je chtějí šikanovat, zastrašovat. Z této informace se rovněž podává, že přestoupení na jinou víru a anonymní život osoby, která přestoupila na křesťanskou víru, sám o sobě nemá za následek zatčení, ale když po přestoupení na jinou víru následují jiné aktivity, např. šíření náboženské víry a poučování ostatních, jedná se o jiný případ. Organizace Amnesty International k tomu také uvedla, že přestoupení na jinou víru může být okolí prozrazeno tím, že se konvertita neúčastní islámských akcí, neboť mnoho společenských norem a kulturních aktivit souvisí s islámem. Jeden ze zdrojů podle této Informace Dánské imigrační služby sdělil, že organizátorům domácích církví může hrozit obvinění ze „zločinů proti Bohu“, pro něž je stanoven trest smrti. Tento zdroj však nevěděl o žádných případech, v nichž by toto obvinění nakonec vedlo skutečně k popravě obviněného. Jeden ze zdrojů také zmínil, že vytváření skupin je v Íránu trestné. Podle článku 498 íránského islámského trestního zákoníku může být za „vytvoření skupiny složené z více, než dvou lidí za účelem narušení národní bezpečnosti“, uložen trest odnětí svobody na 10 let. Jako příklad případu, v němž bylo toto obvinění vzneseno, dva zdroje zmínily případ z března 2017, v němž byl muž jménem E. F., který přestoupil na křesťanství, uložen pětiletý trest odnětí svobody za „vytvoření skupiny pro narušení národní bezpečnosti“. Je zde rovněž zmínka případ N., který byl v roce 2012 odsouzen k trestu smrti, ale později byl propuštěn. V květnu 2017 byl znovu zatčen a odsouzen k desetiletému trestu odnětí svobody za propagování domácích církví a „sionistického křesťanství“. Žalovaný v zásadě žádné dokazování k posouzení otázky, zda se v případě žalobce jedná o věrohodnou konverzi ke křesťanství a zda žalobce je autentickým, praktikujícím křesťanem, neprováděl a jeho rozhodnutí tak spočívá na nedostatečném zjištění skutkového stavu věci o této zásadní otázce. Bylo tedy namístě, aby kromě zohlednění důkazů předložených žalobcem, tj. křestního listu, dokumentace o jeho křtu, žalobce provedl také výslech osob, které s ním

přicházejí do kontaktu od samého počátku jeho pobytu v Pobytovém středisku v Havířově a mají vědomost o tom, že se zúčastňuje bohoslužeb a jiných aktivit Sboru Církve bratrské v Horní Suché, konkrétně měl žalovaný vyslechnout jako svědky Ing. R. J. a křtícího vikáře MTh. J. F., případně další osoby.

11. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, nezjistil skutkový stav v dostatečné míře, aby si mohl učinit úsudek ohledně udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a již tato okolnost je tedy důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
12. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., v němž je vázán právním názorem krajského soudu.
13. Důkazy navržené žalobcem soud neprovedl, neboť jak výše uvedeno, jedná se o rozsáhlé, resp. zásadní doplnění důkazů výsledkem svědků, resp. výsledkem žalobce k otázce, zda žalobce je autentickým, praktikujícím křesťanem a zda se u něho jedná o věrohodnou konverzi ke křesťanství, přičemž tyto důkazy, jak uvedeno výše, musí provést žalovaný, který nezjistil skutkový stav v dostatečné míře a porušil § 3 správního řádu.
14. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku na nákladech řízení částku 12 342 Kč. Tato částka sestává z odměny dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, advokátního tarifu za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, seps žalob, seps repliky k vyjádření žalovaného), 3 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky k uvedeným třem úkonům právní služby. K odměně a náhradám v celkové výši 10 200 Kč je nutno připočíst i 21 % DPH 2 142 Kč, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce podle § 149 odst. 1 o.s.ř. zákona č. 99/1963 Sb., v platném znění. Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. aplikovaného na základě § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.11.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

samosoudkyně